

כנסת ישראל בהמובן הפנימי של מושג הכלל שבישראל אשר רק הקדושים שבארץ היותר נשגבים יכולים לעמוד על תגובה העליון של המושג הזה. מעולם לא חטא ומעולם לא נפגם במאומה רק כשנחלשה ההתקשרות בהכלל בהמובן האמיתי נכשלו בחטאים ועונות וסרו מאחרי ד' ותורתו.

וע"כ כשמגיע חר התגלות צעדי הגאולה ראשית התשובה היא לשוב ולהקיף את רגשי המושג הכלל הנעלם של ישראל ולהתנצל לאט לאט מהפרטיות, שממילא עפ"י זה כל החטאים והעיוותים, הזדונות והשגגות יחדלו כליל ולא יהיו עוד.

וזהו התכן הטהור שבהתעוררות הכלליות המתעורר עתה בכ"כ תוקף, לפי שהשורש הנשגב הזה של רגשת התשובה נחדר עמוק בלבבות כל ישראל שכולם משתוקקים להתקרב אל כללם לחפוץ שיהיה כלל ישראל, וצדיקי הדור קדושי ישראל צריכים להמשיך את הכלל הנעלם שהוא בתקיפות קדושתו ולהרחיבו בכל מרחבי החיים ולהפשיטו על כל הגוי כולו וזה ג"כ בא ע"י גילוי הטמיר ונעלם, שבכל התעוררות שמתעוררת בכנסת ישראל, מצד ההתמסרות אל כלל ישראל והרמת קרנו להראות שמצד כלליותו אין בו נפתל ועקש והכתמים הנראים מבחוץ אינם אלא מצד הפרטיות, שעדיין לא התנערו מהם והגילוי הזה עצמו הוא אחד מדרכי היקיצה הפנימית של הכלל הטמיר והגבוה שלנו להכשיר ע"י זה את כל ישראל לגאולת אמת.

החדירה לבפנים והשמחה בעתיד ולהבליג על ידם על היגון הטהור, הן הן העבודות הקדושות שזורה עליהן הרבה משביבי אור נשמתו של ר' עקיבה שגם בעת שראו שועל יוצא מבית קדשי הקדשים והתחילו כולם בוכים, ר' עקיבה משחק לפי שכך היא המדה שהחורבן וההרס הן תמיד מעין התיקון והבנין, אלא שכל זמן שהן עדיין בכלל גלמי הדבר הנן בתמונה של חורבן והרס "תלה הכתוב נבואתו של זכריה בנבואתו של אוריה". ור' עקיבה אשר גניזת אוצר נשמתו מרזא דמחשבה "שתוק כך עלה במחשבה לפני" הנעלה מכל זמן נתבטל אצלו היגון של ההוה שהשמחה של העתיד ולא היה בכה ההוא העראי והעובר להחליש אף במעט ואפי' אך רק לזמן את העונג הנפלא של העתיד הנצחי והקיים, והשחוק הזה של ר' עקיבה הוא הוא עצמו גם כוס הנחמה אשר בא כמים קרים על נפש עיפה, להמתיק את כל המרורות והיגונות

ולהפכם לטובה ולשמחה, עד שכולם הודו לו ואמרו: "עקיבה נחמתנו עקיבה נחמתנו" ובמובן הזה הם ג"כ כל המהלכים האטיים של עקבתא דמשיחא, שדמריטות הם גלמי התיקונים וכל אלו שהם ממדתו של ר' עקיבה, פבליגים המה על כל יגון ומשחקים וששים בהטוב הפנימי וכל תוכן מנמתם לדבר על לב ישראל ולנחמם ולהפך בזה את פרידו למתיקו וחשוכא לנחורא, מגלה עמוקות מני חשך ויצא לאור צלמות, אמר לו רבי טרפון: "עקיבה עליך הכתוב אומר מבכי נהרות חבש ותעלומה יוציא אור, דברים המסותרים מבני אדם הוציאם רבי עקיבה לאורה" (אדר"ג פ"ו), "אשים מחשך לפניהם לאור ומעקשים למישור אלה הדברים עשיתם ולא עזבתים" עשיתם כבר לר' עקיבה וחבריו.

הצפיה העמוקה של "אם ראית דור מחורף ומגדף צפה לרגלו של משיח" איננה צפיה בעלמא אלא שהיא עבודה גדולה וקדושה להתלמד איך לצפות בעין חודרת אל הפנימיות של כל דבר ודבר ולהצלימו למעלה, לשלול את כל החירוף והגידוף החיצוני ע"י גילוי רז הקילוס הפנימי והשחוק הקדוש הזה ממדתו של ר' עקיבה לא לבד שאינו גורם חלילה שום התרשלות בחיובי קדושת המעשים בכל זהירותם ודקדוקם, אלא אדרבא, תוספות אומץ והרבות חיזוק הוא גורם.

ור' עקיבה זה המשחק ושש בעת שרואים שועל יוצא מבית קדשי הקדשים הוא חשש לעשות צדק בגילה, למסור נפשו על קלה כבחמורה מקבל עליו עול מלכות שמים באהבה בעת שמסרקים בשרו במסרקאות של ברזל ומיחד יחודו עד שיצתה נשמתו באחד ומוסר נפשו גם על נט"י לסעודה גם בזמן שהוא פטור ע"פ דין כשהיה חבוש בבית האסורים, ואומר: "מוטב אמות מיתת עצמי ולא אעבור על דעת חברי" וגודל התמסרות אמונתו בנחונם של ישראל היא שעמדה לו מבלי לרפות ידיו מלעשות תושיה לד' ולתורתו, גם בהעתיים היותר מסוכנים ובו בזמן שהמלכות גזרת גזירה על ישראל שלא יעסקו בתורה מוצאים לר' עקיבה שמקהיל קהלות ברבים ועוסק בתורה ובגודל אמתות הכרתו בהקילוס הפנימי מתוך הגידוף החיצוני ולהיות שש ושמה על גדולתן של ישראל ידע לגלות רוממות אשרם ותפארתם שכל ימיהם אינו אלא המשך

עקיבה

